

מזיכרונותיהם של מנחם מאיר ופרדריק ריימס על הפרידה מההורים

מנחם

אנו, הילדים, לא ידענו שאישים וארגונים שונים פועלים להוצאת ילדים מתוך המחנה. יום אחד הודיעו לנו ההורים כי נתנו את הסכמתם לכך שנעזוב את המחנה - עם ילדים אחרים - ונעבור לבית ילדים אי שם בצרפת. הם הסבירו לנו שזה לטובתנו, כי הרי התנאים במחנה היו בלתי נסבלים, וגם נקבל יותר אוכל... איננו זוכרים מה הרגשנו או כיצד הגבנו. בבוקר של 24 בפברואר 1941, לאחר ארבעה חודשים במחנה, עלינו על משאית ונסענו לתחנת הרכבת באורלורון.

פרד

אני זוכר את אבא עומד ליד המשאית - והוא בוכה ומשביע אותי, המבוגר יותר, להשגיח על האח הקטן, שטרם מלאו לו תשע שנים.

מנחם

אני זוכר את אבא מרים אותי על המשאית ומסתכל לתוך עיני. כיום אני מנחש שהוא בוודאי אמר לי "היה ילד טוב ושמע בקול אחיך הגדול"... אינני זוכר היטב את תווי פניו, אבל אני רואה לנגד עיני עיניים כחולות, גדולות ועצובות. את אמא, שלא הספקנו להיפרד ממנה כי המשאית לא חיכתה ויצאה לדרכה, אני רואה עומדת על גשר העץ ומנפנפת לנו כאשר המשאית חלפה על פניה.

לא העלנו על הדעת, לא הם ולא אנחנו, שלא נתראה עוד...

מקור: מנחם מאיר ופרדריק ריימס, "האם העצים פורחים אצלכם?". יד ושם, ירושלים 2000, עמוד 56.